

PAN KDYBYCH HLEDÁ KAMARÁDA

Pavel Šrut



Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

43 poboček, **3** pojízdné knihovny, **4 000** akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, **60** Kč za registraci

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz

www.facebook.com/knihovna

Pan Kdybych hledá kamaráda

Pavel Šrut

Znění tohoto textu vychází z díla [Pan Kdybych hledá kamaráda](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Paseka v Praze a Litomyšli v roce 2009. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

§

Text díla (Pavel Šrut: Pan Kdybych hledá kamaráda), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.



Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uved'te autora-Nevyžijte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 12. 6. 2020.



OBSAH

Pes a pan Kdybych jsou staří přátelé.	7
Pan Nebych nemá nikoho	9
Pan Abych se dává na útěk	11
Pan Jábych by si rád povídal.	13
Paní Květa Ledabych a povídkové buchy.	15
Pan Cobych má řůru kamarádů	17
Pan Kdybych běduje a pak řve smíchy	19

Panu Bejímú a Róze

Pes a pan Kdybych jsou staří přátelé



„Tak jak jste se vyspal, pane Kdybychu?“ zeptal se Pes, jako každé ráno.

„Kdybych spát vůbec nešel, udělal bych líp,“ postěžoval si pan Kdybych, jako každé ráno.

Pes a pan Kdybych byli staří přátelé. Znali se od malička. Když byli malí, tak si spolu celé dny hráli a říkali si různými jmény. Některá byla vymyšlená, jiná si vypůjčili ze zeměpisu.

„Ty Popokatepetle!“ volal třeba Pes na Kdybycha.

„Ty Chlumče nad Cidlinou!“ křičel zase on na Psa.

Tehdy si ještě tykali.

Pak vyrostli a už to jaksi nešlo. On vlastně vyrostl jen malý Kdybych. Nejdřív do výšky, a když už byl dost velký, začal přibývat do šířky. Pes nevyrostl ani o centimetr. Spíše z něho ubývalo. Přišel o kousek ocásku a vždycky mu chybělo ucho, jednou levé, pak zas pravé, ale bral to s humorem.

Zato pan Kdybych v jednom kuse bědoval: „Ach, kdybych nebyl tak sám, příteli! Kdybych si mohl někomu postěžovat!“

Pes ho poslouchal jen na půl jednoho ucha. Byla to už obehnaná písnička. Koneckonců uši má obě, ocásek nepotřebuje, v budoucnu nebydlí a má slušný důchod, myslel si Pes.

Tak co mu chybělo? Něco přece... Kamarád mu chyběl!

Pan Kdybych potřeboval nějakého kamaráda, který nevypadá jako pes. Když byl malý, tak se Psem chodil na nočník, na písek, na koupaliště i do loutkového divadla, a nikomu to nevadilo.

„Ale teď?“ stýskal si pan Kdybych. „Kdybych vás bral do hospody, na plovárnu nebo do Národního divadla, všichni by se mi smáli!“

Z toho bědování už Psa ucho bolelo. Takže se naštvál. „Vy Řípe jeden ufňukanej!“ zavrčel. „Přestaňte mi tu kdybychovat, já vám nějakého kamaráda najdu.“

„Vy?“ zasmál se hořce pan Kdybych. „A jak asi, vy... vy Veverská Bítýško?“

„Kupte si zítra noviny a uvidíte,“ řekl Pes a tvářil se velmi tajemně.

Pan Nebych nemá nikoho



Pan Kdybych si uvařil hrnek bílé kávy a namáčel do ní rohlík. Když byl malý, namáčel do hrnku s mlíčkem Psa. To už teď nedělá.

Listoval novinami a najednou zaječel: „Co to je, toto?!“

„Inzerát,“ řekl Pes. „Jen si ho přečtěte.“

V rubrice SEZNÁMENÍ stálo:

Pan Kdybych hledá kamaráda, který nevypadá jako pes, umí hrát šachy, nebo alespoň lízaný mariáš, a rád si vyrazí do přírody i do hospůdky. Seznámení možné na lavičce u sochy básníka každé odpoledne na Petříně.

„Kdybych našel hůl, tak vás tou holí přetáhnu,“ rozzlobil se pan Kdybych. Ale hned po obědě strčil Psa do igelitové tašky a vyšli si na Petřín. Vůkol vonělo jaro. Pod básníkem už nějaký pán seděl. Vypadal jako kmínek bezu na podzim a drobil rohlík ptáčkům. Žádný však nepřiskákal.

„Čekáte tady na seznámení?“ zeptal se pan Kdybych a hned se posadil.

„Já už nečekám vůbec na nic,“ řekl ten smutný pán. „A tohle je moje lavička!“

„Kdybych věděl, že jste takový nezdovořák, zůstal bych doma se svým Psem!“ urazil se pan Kdybych.

Smutný pán mu nakoukl do igelitky. „Vy máte aspoň pejska. To já nemám vůbec nikoho,“ vzdychl.

„Vy jste sirotek?“ rozlítostnil se pan Kdybych.

„Jsem Nebych,“ řekl pán.

„A já jsem Kdybych! Není to šťastná náhoda?“

„Není,“ řekl pan Nebych. „Mé náhody, bohužel, bývají vždycky nešťastné!“

„A vážně se nechcete seznámit?“ naléhal pan Kdybych.

„Ne že bych nechtěl,“ odpověděl smutný pán, „ale zkuste to s někým veselejším. Vždyť ke mně ani ten ptáček zpěvák nepřiškáče!“ Pan Nebych schroustal rohlík, o který ani vrabčák nestál, a ztratil se mezi šeříky.

Pan Kdybych zůstal na lavičce sám. Posadil si Psa na klín a drbal ho pod bradou. „Ještě že vás mám, příteli! Kdybych vás neměl, byl bych sám jako pes v plotě. Nebo jako pan Nebych!“

A Pes řekl: „Kdyby měl pan Nebych pejska, mohli by si spolu hrát!“

„Kdyby měl pejska, tak byste si spolu hráli vy dva. A já bych s panem Nebychem šel na pivo!“

„Vy Svatý Kopečku!“ zasmál se Pes. „Plyšoví psi si přece spolu nehrají!“

„Cože? Chcete mě poučovat, vy Kostelče nad Černými lesy?“ zavřel pan Kdybych. Ale v duchu si říkal: „Chudák pan Nebych, ten se nemá ani s kým hádat.“

Pan Abych se dává na útěk



Večer si vzal pan Kdybych Psa k sobě. Na udobřenou.

„Tak jak jste se vyspal, příteli?“ zeptal se ráno – a Pes nic. „Haló! Slyšíte? Nebo vám zalehlo v uchu?“

„Nechte si ty vtipy, člověče! To vy jste mě zalehl! Víckrát s vámi do postele nejdu!“

Pes se vyštrachal z peřin. A náladu měl pod psa. Ani na další seznamování se mu jít nechtělo.

Avšak pan Kdybych zvolal: „Kdybych to vzdal po prvním nezdaru, byl bych jako Nebych!“

A tak si zase vyšlápli na kopec.

Na lavičce seděl pan Nebych a pil čaj. Po tváři se mu koulela velikánská slza. „To je můj vlastní, domácí. Slzičkový.“

„Jak chutná?“ zeptal se pan Kdybych zdvořile.

„Poněkud slaně,“ postěžoval si pan Nebych.

A vtom se k nim přiřítíl zavalitý muž v šustákových teplákách a nátělníku. „Kdo z vás je tady kvůli seznámení?“ zařval.

„Tenhle,“ ukázal pan Nebych a odšoural se pryč.

„Tak nebudeme ztrácet čas,“ vyštěkl ten pupkáč. „Já se jmenuju Abych. A vy?“

„Kdybych.“ Psa v igelitové tašce schoval nenápadně pod lavičku.

Pan Abych se neposadil. Vyklusával před lavičkou a střílel otázky jako penalty.

„Tak abych měl jasno. Jaké máte zájmy? Sportujete? Houbaříte? Chodíte na fotbal? Máte děti? A co zdravíčko? Chybí vám něco?“

„Mně chybí jenom kamarád!“ vyhrkl pan Kdybych. „Jinak jsem zdrav a děti nemám. Pouze psa!“

„Pes mi nevadí, kamaráde,“ zahlaholil tloušťík a dal panu Kdybychovi přátelskou herdu do zad. „Ale abych to upřesnil,“ zamračil se najednou. „Pes mi nevadí, když je to vlčák! Budeme s ním chodit na cvičák. Co říkáš?“ přešel na tykačku.

Igelitka pod lavičkou začala vztekle poskakovat. Pan Kdybych poznal, že je zle.

„Musím se vám k něčemu přiznat,“ řekl. „On ten můj přítel člověka není vlčák. Je to...“

„Co je to?“ nasupil se pan Abych.

„Plyšák!“ hlesl pan Kdybych.

„Fuj!“ zařval pan Abych.

A to už Pes vyrazil z igelitové tašky. Přímo proti panu Abychovi, který se dal na útěk. Tak pan Kdybych přišel o kamaráda.

Pan Jábych by si rád povídal



Když Pes včera tak hrdinně vylekal pana Abycha, nezůstalo to bez následků. Jeho jediné ucho viselo na vlásku.

„Kdybych vás nechal doma, tak by se to nestalo!“ vyčítal si pan Kdybych.

„Co kdybyste přestal bědovat a to ouško mi přišil?“ navrhl mu Pes.

„A nebude vás to bolet?“

„Plyšáci vydrží všechno. To už byste měl vědět! Nás bolí, jen když si nás nikdo nevšímá,“ řekl Pes.

„A kam to ouško chcete? Napravo, nebo nalevo?“ zeptal se pan Kdybych.

„Kde mi víc sluší?“ zeptal se Pes.

„Tak pro změnu napravo,“ řekl pan Kdybych.

A když mu ucho přišil, šli zase na Petřín. Pan Nebych už tam byl, ale na lavičce neseděl. Stál na cestičce a před sebou měl malířský stojan. Zdvořilý pan Kdybych ho nechtěl rušit. Posadil se a koukal, jak všechno kolem kvete. To bude jistě veselý obraz, až ho namaluje, říkal si.

„Já bych se vsadil, že jste to vy!“ Před panem Kdybychem se zastavil úhledný mužíček. V ruce držel noviny s inzerátem. „Jábych je jméno mé a také seznámení hledám!“ zvolal.

„Samota je smutná, vidíte?“ dojal se pan Kdybych.

„Já bych to tak černě neviděl,“ usmál se pan Jábych a vytáhl z kapsy zrcátko. „Mám přece tohle.“

„Zrcátko?“ nechápal pan Kdybych ani jeho Pes.

„Ano, ano,“ volal pan Jábych. „My se máme rádi. Já se v něm vidím a moje zrcátko se vidí ve mně! S láskou se na sebe díváme a všude chodíme spolu. Do přírody i do hospůdky! Přesně tak, jak to píšete v inzerátu.“

Pan Kdybych kroutil hlavou, pan Nebych opodál se za hlavu chytil a Pes nevěřil svému uchu.

„Vy se divíte, pane Kdybychu, ale věřte mi. Zrcátko je nejlepší kamarád!“

„Ale... ale proč... proč jste přišel za mnou?“ koktal pan Kdybych.

„Když ono nemluví!“ zesmutněl pan Jábych. „A já bych si tak rád povídal!“

„Ach, to znám! Člověk potřebuje kamaráda, aby si s ním mohl o všem povídat,“ řekl pan Kdybych.

„A proč o všem? Já si přece chci povídat jenom o sobě!“ rozčílil se Jábych.

„Ahá,“ protáhl pan Kdybych zklamaně.

Mužiček zlostí vyskočil. „Žádné ahá! Sbohem! S vámi se prostě nedá o mně mluvit!“ řekl a odcupital.

„Zase se to nepovedlo, co?“ povzdechl si pan Nebych u malířského stojanu. „Ale mně taky ne. Chtěl jsem zachytit ten jas a svěží barvy jara a podívejte se, jak to dopadlo!“ Na plátně byly černým olejem namalované smutné stromy bez listí a keře bez květů. „No nic. Hlavně mě, příteli, nelitujte!“ Pan Nebych si setřel slzu a šoural se kamsi kvetoucím Petřínem.

Paní Květa Ledabych a povidlové buchty



Byla neděle. Pan Kdybych se vykoupal. „A teď vydrbu vás, příteli!“ zvolal.

A Pes řekl: „Podrbu se sám, ale prosil bych sváteční igelitku. Tu s Maxipsem Fíkem.“

Když došli na Petřín, pod básníkem už někdo seděl. Vlastně seděla. Na hlavě měla cosi jako klobouk a vedle sebe pekáč zabalený do novin. Pan Kdybych se zarazil.

„Tak tohle je ta vaše lavička,“ řekla paní pod kloboukem.

„Odpoledne tady rád sedávám,“ přiznal pan Kdybych a Pes v igelitce zavrčel. Větril nebezpečí.

Klobouková paní zabodla prst do novin. „Takže jste ten Kdybych z inzerátu! Leda bych se spletla.“

Z pekáče stoupala vůně švestkových povidel.

„A já jsem Květa. Květa Ledabych! Není to šťastná náhoda? Je! Leda bych byla úplně vedle!“

Panu Kdybychovi se z té vůně zatočila hlava. Musel se posadit. Pes vykoul z igelitky a poznal, že je zle. Vzpomněl si, jak malý Kdybych miloval povidla.

„Kdybýšku, nedloubej do těch buchet! Spálíš se. Počkej, až povidla vychladnou!“ Takhle ho maminka vždycky okřikovala.

„Tak jezte, dokud jsou teplé!“ okřikla ho paní Ledabych. „Já to ráda horké! A co vy?“

„Já taky. Už od malička,“ huhňal pan Kdybych a teplá povidla mu tekla po bradě.

„Vidíte, jak se k sobě hodíme? Pane Kdybychu, nic proti přírodě, ale doma je doma. Už žádná hospůdka! Se mnou budete mít napečeno, navařeno, nasmaženo a na ten svůj mariáš a na šachy si ani nevzpomenete!“ radovala se paní Květa.

Panu Kdybychovi zaskočilo a Pes zavrčel. Vyrázil z tašky a přistál na klobouku.

„Pomoc!“ zaječela paní Ledabych. Na pekáč zapomněla a dala se na útěk.

„Sláva! Už podruhé to vyšlo,“ zavrňel Pes a vrátil se do tašky.

Ale to už po cestičce přichází pan Nebych a v ruce má tašku s Maxipsem Fíkem.

Pan Kdybych ho uvítal s otevřenou náručí. „Příteli!“ volal, „my máme stejné igelitky!“

„A vy jste od povidel,“ odsekl pan Nebych. Tašku odhodil na lavičku, sám se ale neposadil.

„Co v ní máte?“ začal pan Kdybych opatrně.

„Jenom šachy,“ řekl pan Nebych na půl pusy.

„Nebychu, kamaráde, vy hrajete šachy? To mě těší!“ zajásal pan Kdybych.

„Ano, hrávám sám se sebou, ale potěšení z toho nemám. Skoro vždycky prohraju. Zato vy, jak vidím, máte napečeno. Tak dobrou chuť.“

Pan Nebych smutně odcházel a pan Kdybych se za ním smutně díval. Na opuštěné buchtě se slétali holubi.

Pan Kdybych má fůru kamarádů



Ráno začalo pršet a odpoledne lilo. Pan Kdybych měl hlavu pod postelí. Něco tam hledal.

„V tomhle počasí tam nikdo nepřijde,“ vrčel Pes.

Pan Kdybych se vynořil s deštníkem. „Vy nejste pes, ale pesimista!“ zvolal pan Kdybych. Byl takový jiný. Jako by měl nějaké těšení.

Ale pod básníkem ani noha a na lavičce ani Nebych. Teprve teď pan Kdybych zesmutněl.

„Třeba si koupil nějakého pejska, nebo kamaráda,“ chtěl ho utěšit Pes, jenže...

„Kamarádi se nekupují!“ zavrčel pan Kdybych.

Nebe bylo zatažené a nálada pošmourná. A tamhle poskakuje v lijáku pán v módním sáčku.

„Pane, propána, vždyť jste celý mokrý!“ zabědoval pan Kdybych.

„Co bych nebyl celý mokrý? Vždyť jsem kámoš do deště! Říkají mi Coby a vy jste ten Kdybych z inzerátu, že?“

Pan Kdybych nestačil ani přikývnout.

„Já seznamování přímo miluju!“ hlaholil pan Coby. „A kamarádů mám fůru. Co bych se nepochlubil?“

Mně by stačil jeden, pomyslel si pan Kdybych.

Pan Coby vylovil z kapsy mobil. „Já mám všechny kámoše v mobilu!“ jásal. „Vás už taky. Víte, kolik je jich dohromady? Čtyři stovky!“

„Tolik?“ vyděsil se pan Kdybych.

A to už Pes nevydržel. Vyskočil z tašky pod strom do mokré trávy. Chtěl se schovat, jenže pod stromem už někdo schovaný byl.

„A víte proč?“ pokračoval pan Coby. „Protože já rád vyhovím. Co mi kdo řekne, to udělám. Když řeknete: Coby, vylez tamhle na ten strom a skoč po hlavě dolů, tak skočím. Co bych neskočil?“

Než pan Kdybych stačil zabědovat, módní sáček už svítilo v koruně. Coby mu z výšky zamával a skočil dolů po hlavě.

„AUUAU!“

Někdo bolestně nařikal, ale pan Coby to nebyl.

Byl to pan Nebych.

Děšť ho zahnal pod strom a Coby mu skočil na záda. Pan Nebych hekal a marně se snažil postavit. Všude okolo ležely karty, které mu vypadly z kapsy.

„Nebychu! Chudáčku, kamaráde!“ zoufal si pan Kdybych. Jednou rukou ho zvedal a druhou sbíral karty.

To Cobyho velmi rozčílilo. „Člověče, co se staráte o toho nebožáka?“ ječel.

„Jmenuje se Nebych,“ pravil pan Kdybych důstojně. „A teď půjde k nám domů, aby se trochu zotavil.“

Pes se schoval do igelitky a liják ustal. Pan Nebych se opíral o deštník jako o hůl a z druhé strany ho podpíral pan Kdybych.

„Mažu si vás z mobilu!“ dupal vzteky pan Coby.

Módní sáček měl od bláta, ale jim to bylo fuk. Hlavně že už neprší. Vypadalo to na slunečný den a možná i na partičku lízaného mariáše.

Pan Kdybych běduje a pak řve smíchy



„Tak tady je můj stůl, má postel, mého Psa už znáte, tak se posaďte, buďte tu jako doma,“ řekl pan Kdybych.

„Posadím se. Ale na *svůj* bobek!“ řekl pan Nebych. „Přece vám nebudu brát *vaši* židli.“ Tohle kamarádství nezačalo zrovna šťastně.

Pan Kdybych si uvědomil svou nezdvořilost a chtěl ji honem napravit. Ukázal do rohu a řekl: „Tahle má jediná postel je teď vaše! Já se klidně vyspím na zemi.“

„Když jinak nedáte,“ odpověděl pan Nebych, zul si boty a za chvíli už pochrupeval.

„To jste mi spískal vy,“ šeptal pan Kdybych. „Kdybyste nenapsal ten nešťastný inzerát, byl bych bez starostí!“

„A bez kamaráda!“ ušklíbl se Pes.

Pan Kdybych si ustlal na podlaze. Dlouho nemohl usnout, ale když konečně zabral, měl pěkný sen. Seděli s panem Nebychem v hospůdce a hráli lízaný mariáš.

„Vstávat! Vstávat! Střídačka! Výměna postelí!“

Ten Nebychův řev mu sen vyrval z hlavy. Vyměnili si místa a pan Nebych na zemi hned zase usnul.

Zato Kdybych se dlouho převracel, ale sen k němu přišel. Tentokrát byli s panem Nebychem na výletě v Mokropsech a vyprávěli si historky z dětství. Jedna byla smutnější než druhá.

„Vstávat! Vstávat! Střídačka! Výměna postelí!“

Pan Nebych ho zase v nejlepší probudil.

To už za oknem začínalo svítat. V teplé posteli bylo panu Nebychovi blaze, ale pan Kdybych se na studené podlaze mučil. A tak rozmrzele vstal. Vyšel na ranní ulici. Zpoza rohu proti němu vyrazil obrovský vlčák. Na řemínku táhl cvalíka v nátělníku.

„Pane Abychu!“ zaradoval se pan Kdybych. „Kampak vy takhle po ránu? Na cvičák? Na cvičák?“

Ale Abych se k němu neznal.

Pan Kdybych si pomyslel něco smutného o kamarádství a vydal se dolů k řece. Na Karlově mostě spatřil hlouček veselých lidí. Pokřikovali na někoho, kdo tam stál mezi sochami: „Cobychu, že neskočíš do Vltavy?“

„Co bych neskočil,“ řekl Cobych v módním saku, i když bylo vidět, že se mu do vody vůbec nechce.

„Tak dělej!“ smáli se kámoši, „nebo si tě vymažeme!“

Cobych zavřel oči a skočil.

Pan Kdybych také zavřel oči a něco si přál. Tohle si přál: „Ať pan Cobych vyplave, a mobil ať mu uplave!“

Víc pro něho udělat nemohl, proto se vrátil domů. Před domem stál stěhovací vůz. Dva siláci vynášeli po úzkém schodišti postel.

„Kam s tím, pánové?“ zeptal se zdvořile pan Kdybych.

„K nákýmu Kdybychovi,“ odplivl si ten vepředu.

„A vobjednal si to nákej Nebych,“ hekl ten vzadu.

„Kdo?“

Chvíli trvalo, než pan Kdybych zařval smíchy. Bylo to tak nečekané, že stěhovákům vypadla postel z rukou. „Ste se zbláznil?!“ ječeli.

„Já ne, to on! Můj kamarád! Nebych!“ kvílel smíchy pan Kdybych a rozléhalo se to po celém domě.

Ti dva svalouši vycenili zuby. Až tohle pana Kdybycha vzpamatovalo. Odkášlal si a pravil důstojně a vážně: „Pánové, já jsem celý život hledal kamaráda, a teď k stáru jsem ho konečně našel! Chápete? My dva od teďka budeme mít všechno dohromady!“

„I mě, vy Ještěde!“ chechtal se Pes na schodech.

„Ale postel budeme mít každý svou, vy Zadní Třebani. Už se nese!“ smál se ve dveřích pan Nebych.

„Jsou to cvoci, kámo!“ odplivl si první stěhovák.

„Jdeme na pivo, kámo,“ rozhodl za oba ten druhý.

Nechali postel na schodišti a šli. Pan Kdybych a pan Nebych ji společnými silami dotlačili do pokoje.

„Tohle by jeden sám nedokázal, kamaráde,“ odfoukl si pan Kdybych.

„Dobře že jsme dva,“ setřel si z čela pot pan Nebych. A začal rozdávat karty na lízaný mariáš.

„Teda, vy dva jste se hledali, až jste se našli,“ řekl Pes a hned se na té nové posteli uvelebil.

KONEC



Pavel Šrut
Pan Kdybych hledá kamaráda

Ilustrace v knize a na obálce Olivia Jester/Needpix.com
Redakce Markéta Teuchnerová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 12. 6. 2020

ISBN 978-80-274-0926-6 (epub)
ISBN 978-80-274-0927-3 (pdf)
ISBN 978-80-274-0928-0 (prc)